

Terapie humorem

Emil Malý

Terapie humorem

Emil Malý

Copyright© 2017 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING

Copyright© 2017 by Emil Malý

Copyright© 2017 Cover by qelb

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-258-2 (EPUB)

ISBN: 978-80-7482-259-9 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-260-5 (PDF na CD)

Potřeba humoru

Humor a dobrou náladu je třeba doslova citlivě pěstovat a ošetřovat, neboť to jsou květiny, které zdobí náš život a z kterých se radujeme. Mít radost a mít dobrou náladu je sladké koření v životě lidí, ale i všeho živého v přírodě. Každému doporučuji minimálně jednu hodinu smíchu denně.

Smích a legrace rozhodně přispívají k našemu zdraví a doplňují tak působení léků v případě nemocí.

Sportem ku zdraví! A také platí v současné době plné stresů: LEGRACÍ A SMÍCHEM KU ZDRAVÍ!

S dobrou náladou se lehčeji a kvalitněji pracuje.

S pravdou nejdál dojdeš, ale se smíchem dál doletíš!

To je zásadní heslo nově založené stany, kterou jsem probudil k životu. Nese název **STHaP** (*Strana trvalého humoru a pohody*).

Proto, veselí čtenáři, ŠÍŘTE HUMOR A SMÍCH v celé naší společnosti všemi způsoby, jak to určují stanovy STHaP (viz níže).

Kdokoliv se můžeš přihlásit do STHaP. Bude-li nás víc, provedeme ustavující schůzi, zvolíme vedení, určíme program a *hurá do parlamentu!*

Přihlášky posílejte na mou emailovou adresu:

Strana Pirátů se dostala do vedení Prahy a stará se nikoliv o pirátské řemeslo, ale o dobro Pražáků.

Naše STHaP se zavazuje starat se o dobro všeho našeho lidu!

STANOVY STHaP

01. Členem se může stát každý, kdo má schopnost nejen sám být veselý, ale tuto veselost a humor prosazovat a rozšiřovat mezi lidmi.

02. V případě odporu přesvědčované osoby je možné použít i eventuálně násilí, ovšem s posouzením, zda by to nepřerostlo v možnou bitku.

03. Nelze propadat smutku, destrukci a umírání.

04. Nutit se do veselosti i v případě úsměšků kolemstojících občanů, kteří nepochopili, že humor pomáhá léčit.

05. Mezi členy strany mají být kamarádské vztahy, jež jsou vyjadřovány družnou zábavou, diskusí a vyměňováním si zkušeností, vtipkováním či šaškováním i na veřejnosti.

06. Pomáhat si navzájem v řešení problémů – jak osobních, tak pracovních na bázi dělání si blázny z těchto problémů.

07. Pokusit se vždy o zasmání i při vlastním zakopnutí a upadnutí na dlažbě na nos.

08. Pomáhat rozšiřovat členskou základnu přemlouváním lidí zahořklých nátur a nálad a podchycovat ty lidi, kteří mají náklonnost ke srandě nebo svým vzhledem vzbuzují touhu se smát.

09. Člen strany je povinen zúčastňovat se jednání, které svolá předseda strany.

Obsah:

Potřeba humoru

STANOVY STHaP

I

ZPOVĚĎ HYPOCHONDRA

Zpověď hypochondra I
Zpověď hypochondra II
Zpověď hypochondra III
Zpověď hypochondra IV
Klukovské úrazy
V nemocnici v Mostě
Kyvadlo
Přání manželce k narozeninám
Jízda na kole
Pobyt v nemocnici zkráceně
Mordbidní z nemocnice Louny
Už mi není dvacet

II

POHLEDY ZE ŽIVOTA

Předsevzetí do roku 2017
Mému příteli dr. Rácovi
Revoluční
Podzimní
Oslava zdraví
Schizofrenik
Přítel šimáček
Už kamarádi pomalu stárnem
Přání Václavům
Kamarád
Vyznání baletky
Dívčí ráno
Mládí kontra stáří
Oslava šéfa
Mládí, stáří a operace srdce
Smutek
Hříčka
Normálně
Odchod do důchodu
Narozeniny babičky Olgy

Oslava 75. Výročí narozenin

III

POLITICKÁ SATIRA

U pultíku stál
Kádrový posudek
Nastavení zrcadla
DIVADELNÍ HRA
My tři králové
Poslanecká sněmovna I
Poslanecká sněmovna II
Poslanecká elita
Kult osobnosti
Policejní ředitel
Práce, politici, ministři, senát a dělný lid
Fronta
Lidovec

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN
Edice Učte se anglicky s vtipem
Edice Borgentown – město hrůzy
Sci-fi & fantasy
Pohádky
Horory
Humor
Ze současnosti
Knihy vzpomínek
Historické romány
Světová klasika
Romantika
Erotika
Napětí
Populárně naučné
Recepty
Básně

I

ZPOVĚĎ HYPOCHONDRA

Zpověď hypochondra I

Všechno se mi v té hlavě mate.
Jinak jsem zdrav, však mě znáte.

Tolik roků už tu žiju
s myšlenkou,
že si užiju.

Zatím mě však zdraví zlobí,
nač si vzpomenu, to mě bolí.

At' to jsou
nohy či ramena,
hovno mám bílé,
to něco znamená!

Játra jsou samej flek,
a tělo je plné blech.

Srdce mě tluč a zvoní
jak dusot stáda koní.

Plíce maj rozedmu,
v palcích mám
hnusnou dnu.

Žebra mě z těla lezou.
Už brzo mě povezou.

Žlučník mám venku,
slinivku podrážděnou.
Dal bych si polévku
vosolenou.

Už půl roku mám kýlu,
pomalů ztrácím sílu.

Zuby mám umělé,
oči šedý zákal mají.
Přání mám smělé,
at' buňky nezmírají.

Vlasy vypadány,
zbytky bílé jak sněh.
Bledé líce nivé
na rtech mi zmrzl smích.

Klouby mě bolí a vržou
když doktoři tvrdí, že jsem zdravý, tak lžou!

Mám houseera,
pravý lumboischiadický syndrom
levostranný,

zmenšuji se stále víc,
ztrácím se, ztrácím,
až bude ze mě nic.

Den po dni pádí
zběsile
rychle
jak vichřice
života plání.

Čím více skláním
se stářím,
tím rychleji ubíhá čas
a temnota budoucnosti
se chystá
pohltit nás.

Co ještě nemám,
je snad už jen SMRT!
Vy víte, lidi,
o nemocech PRD!

Zpověď hypochondra II

Nejdříve úplně ze všeho,
když mi bylo
jen patnáct let.
Operovali
mi slepé střevo.
To byl počátek.
Šel jsem do nemocnice pěšky
až z Košátek

Slepé střevo vyndali, ale střevem
zůstal jsem sám.
Od té doby se zdravím
velkou smůlu mám.

Lýtko v levé noze
přetržené.
Česka vlevo na koleně
to všechno nezdravé je
to všechno nemocné je.

Operace ramene
a tříselné kýly
Tak to pěkně pokračuje.
Budu mít dál žít
dost síly?

Spad jsem z kola
otřes mozku měl.
Kolo bylo na padrt'
pěšky jsem pak domů šel.
V nemocnici pár dnů poležel.

Prodělal jsem zápal plic,
s tuberou měl namále.
A zblbnul taky, co dál říct?
A blbnu nadále.

Žlučník už je rozebraný.
Kameny.
Bahno a písek.

Tělo mám celý podělaný
jak vepřík na výsek.

Na maděru játra mám,
skoro nic jíst nesmím.
Na doktory nadávám.
Že si pro mě přijde
brzo zubatá,
to dobře já vám.

Tuhle jsem jel do Prahy
na tu katetrizaci.
Co srdce snad i uzdraví
zas doktoři
budou mít práci.

Operace srdce
žádná hračka není.

Já jsem to však
lehce zvlád!
Proháním zas holky,
můj vzhled k lepšímu se mění
a jsem stále mlád.

Zpověď hypochondra III

Vážený přítel,
od minula
mi jedna vada přibyla.
Mám špatné dnes i oči.
A hlava
se mi z toho
točí.

Ohýbám se stále víc,
ani ping pong
ani cvičení
nezastaví to nic.
To je prostě proces stárnutí,
to nespraví
jen rukou mávnutí.

Zleva, zprava do mě
vždycky někdo vrazí,
třeba do ruky.
Dopadám jak moje auto
značky SUZUKI.

Nohy už mě otékají ,
špatně spím a kašlu,
plíce zřejmě nedobré mám
a andělé nebeští
už mě v práci mají,
už mě připravují na cestu
k těm nebeským výšinám.

Tuhle jedu autem do města – pomalu
českou uličkou – dává pozor
moje oko cvičený.
Když tu děda z chodníku sjíždí.
A mám hned
levé dveře, levý blatník
zničený.

Včera jsem zas tou uličkou jel
Když tu do mě vrazí nákej frajer.
Pravé dveře, pravý blatník
ani by je dohromady nedal
žádný zlatník.

Policajti přijeli,
koukali jak jeleni.
Pane Malý,
vy jste chytrý – za chvíli
budete mít celé auto
jako nový.

Kdybych tak byl autem,
vyměnil bych srdce,
hlavu kvapem.
Levý koleno či játra.
Prostě vše,
co ve mně chátá.

Ale já jsem člověk.
Ten má svoje díly jedny.
Až jim dojde životnost,
vytratí se z té
tělesné bedny.

Nedám se tak lehce,
to vám všem já pravím.
Své přátele i rodinu
já tímto zdravím.

Zpověď hypochondra IV

To varle levé, to mě zradilo.
Půjde z těla ven.
Jen co přijde, po probdělé noci
plné hoře a bolesti,
zase krásný den

Viděl jsem teď v televizi naší,
že prý ten, kdo je hubený,
tak dlouho naživu vydrží.

Budu jíst jen mrkev, jablka a petržel,
zkrátka *zeleninu* –
to abych dlouho vydržel
a nešel pod zeminu.

Já vám řeknu – já jsem v nemocnici
pomalu jak doma.
Když jsem se tam zase dostal,
poznali mě všichni.

Těším se na každou injekci,
prášek – břicha a jinou prohlídku.
Zvlášť pak vítám
každou doktorskou inspekci.
Zas mám na 14 dnů v nemocnici
jistou vyhlídku!

Oj, nejšťastnější je ten,
kdo může strávit v nemocnici
aspoň jeden den
pohledem na
pěknou zdravotnici.

Nemocnice, nemocnice –
to je ráj všech hypochondrů,
dokud já se neuzdravím,
tak nepůjdu domů.

Nemocnice, nemocnice –
to je touha má,
tam se vracím vždycky rád
a těším se na to,
že tam bude taky
nejlepší můj kamarád.

Nemocnice, nemocnice –
to je krásná víla.
Bože, kde se ve mně bere
v nemocnici
ta životní síla...?

Klukovské úrazy

Když jsem byl ještě děcko,
běhal jsem po lukách,
proběhal jsem všechno.

Brácha mě ze srandy honil
po pěšině cestou na pole,
pak on rukama lomil,
svalil jsem se jak batole.

Na čele, to byla rána, ta seděla,
maminka mi vynadala,
že to se nedělá.
Slyšel jsem, jak říká:

Co jsi dělal, kluku nezvedená,
to je rána veliká.
V rodině pak vznikla
nebývalá panika.

Sešil mi to doktor
Bělikov
třemi stehy chirurgickými.
Na závěr pak řekl
Indiánské howgh.
A já skončil v posteli
s bolestmi dost úpěnlivými.

Od té doby na čele mám ránu,
modlívám se každý den
k tomu na nebesích pánu,
abych nikdy už
nepadl na hlavu.

Jednou jsme si hráli
u té velký stodoly.
Ona stála u hřbitova
jako sirotek.
spadl jsem ze stohu slámy.
Trpěl jsem jak dobytek.

Doma mě maminka
hlavu umyla
a
na prdelku pak
pořádně mi nabila.

Moje hlava na tom krku,
samá jízva pomalu.
Utíkat či skákat dolu,
já už nikdy nebudu.

Avšak co čert nechtěl,
přijeli k nám jednou
houpačky.

Hned jsem zase do vsi letěl.
A jedna mě bouchla –
hlavu jsem měl
na sračky.

Jak jsem koukal na tu malou lodičku,
díval jsem se na ni
ze spodu a zblízka,
do hlavy mě dnem svým
zas pořádně třískla.

Tak si dneska v stáří říkám:
Na prdeli sed'
a nechod' už nikam.

Ležím doma na kavalci, v televizi zírám,
smrtce jsem dal velkou kauci,
proto neumírám!

V nemocnici v Mostě

Když jsem přišel v pátek na příjem,
udělalo to na mě
velký dojem.

Připadal jsem si jak trestanec u výslechu,
po laskavosti doktorů – ani slechu.
Přijímací lékař lomil nade mnou rukama.
Sevřel si v nich obličej
a myslel si, proč má takovouhle práci
a co dělat s takovýma hňupama,
a hned měl po legraci.

Přišel nový pacient,
měl mozkovou příhodu.
Shodil oběd do peřin,
nezvládal své ruce.
Doktor jako psovi vynadal mu
bez legrace.
To byla pěkná buzerace!
Zvrátil oběd do peřiny
a měl z toho nehodu,
sestra přilítla k jeho posteli:
Co to tady vyvádíte, chlape! /místo příteli/.
A myslela si něco o *debilovi*.

Jen klid, pane doktore,
až budete starý *sám*,
taky nad svým zdravím
nebudete *pán*!

Vrací se mi na maminku vzpomínka.
Říkala mi, když jsem brečel:
Vše přebolí, čas vše zhojí.
Je to pravda, nebo není?
Na své blízké přece
není zapomnění!

Na závěr mě tedy dovolte,
abych poděkoval Bohu
za to štěstí, co mě provází,
a že rodinu mám spolu.
Jen však na 100% vím,
že bez svých blízkých milých
na světě sám sotva vydržím!

Zase ležím v nemocnici
v nemocenském ústroji.
Po tom se mi stejskalo,
mám se jako
anděl v pokoji!

Maně si jen vzpomínám,
kde jsem všude byl a ležel.
V Praze, Plzni, v Lounech,
ale co je tady v městě
Most,
to se nedá popsat

o tom se mi nesnilo!
TO JE SKUTEČNOST!
V nemocnici uvnitř je
nedostatků dost!